

กฎกระทรวง

ว่าด้วยการกำหนดโรคระบาด โรคหรือลักษณะของสัตว์หรือเนื้อสัตว์
ที่ไม่เหมาะสมที่จะใช้เนื้อสัตว์นั้นเป็นอาหาร

พ.ศ. ๒๕๕๖

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๒๓ มาตรา ๒๔ และมาตรา ๓๕ แห่งพระราชบัญญัติ
ควบคุมการฆ่าสัตว์และจำหน่ายเนื้อสัตว์ พ.ศ. ๒๕๓๕ อันเป็นพระราชบัญญัติที่มีบทบาทางประการเกี่ยวกับ
การกำจัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งมาตรา ๒๕ ประกอบกับมาตรา ๓๕ มาตรา ๔๘ และมาตรา ๕๐ ของ
รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ออกกฎกระทรวงไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ให้ยกเลิกกฎกระทรวง ฉบับที่ ๓ (พ.ศ. ๒๕๓๖) ออกตามความในพระราชบัญญัติ
ควบคุมการฆ่าสัตว์และจำหน่ายเนื้อสัตว์ พ.ศ. ๒๕๓๕

ข้อ ๒ สัตว์ที่เป็นโรคระบาด หรือเป็นโรค หรือมีลักษณะดังต่อไปนี้ ให้ถือว่าไม่เหมาะสม
ที่จะใช้เนื้อสัตว์นั้นตามมาตรา ๒๓

- (๑) กาฬโรคของสัตว์ปีก (FOWLPLAGUE)
- (๒) โรคกัมโบโร (GUMBORO)
- (๓) โรคซี่ขาว (PULLORUM)
- (๔) โรคไขขา (BLACKLEG)
- (๕) โรคไขสมองอักเสบจากเชื้อไวรัส (VIRAL ENCEPHALITIS)
- (๖) โรคคองทาเซียสพลูโรนิวมอเนีย (CONTAGIOUS PLEUROPNEUMONIA)
- (๗) โรคนิวคาสเซิล (NEWCASTLE)

- (๘) โรคทริคิโนซิส (TRICHINOSIS)
- (๙) โรคบาดทะยัก (TETANUS)
- (๑๐) โรคบรูเซลโลซิส (BRUCELLOSIS)
- (๑๑) โรคปากและเท้าเปื่อย (FOOT AND MOUTH DISEASE)
- (๑๒) โรคฝีดาษ (FOWLPOX)
- (๑๓) โรคพาราทูเบอร์คูโลซิส (PARA – TUBERCULOSIS หรือ JOHNE'S DISEASE)
- (๑๔) โรคพิททาโคซิส (PSITTACOSIS)
- (๑๕) โรคพิษสุนัขบ้า (RABIES)
- (๑๖) โรคไฟลามทุ่งของสุกร (SWINE ERYSIPELAS)
- (๑๗) โรคมาร์เร็ก (MAREX'S DISEASE)
- (๑๘) โรคเมลิโอไอโดซิส (MELIOIDOSIS)
- (๑๙) โรคราลิ่งโกเทรคิโอติสติดต่อ (INFECTIOUS LARYNGOTRACHEITIS)
- (๒๐) โรคเลปโตสไปโรซิส (LEPTOSPIROSIS)
- (๒๑) โรคอหิวาต์สุกร (SWINE FEVER)
- (๒๒) โรคอาโทรฟิกไรไนติส (ATROPHIC RHINITIS)
- (๒๓) โรคแอคติโนบาซิลโลซิส (ACTINOBACILLOSIS)
- (๒๔) โรคแอคติโนมัยโคซิส (ACTINOMYCOSIS)
- (๒๕) โรคแอนแทรกซ์ (ANTHRAX)
- (๒๖) วัณโรค (TUBERCULOSIS)
- (๒๗) สัตว์ที่ตั้งท้อง หรือสัตว์ที่เพิ่งตกลูกใหม่
- (๒๘) สัตว์ที่ปรากฏชัดว่าได้ฉีดวัคซีนแล้วยังไม่ครบยี่สิบเอ็ดวัน
- (๒๙) สัตว์ที่เป็นแผลฝี ทั่วๆ ไป
- (๓๐) สัตว์ที่เป็นโรคระบาดสัตว์ตามกฎหมายว่าด้วยโรคระบาดสัตว์
- (๓๑) สัตว์ที่ผอมแห้งมาก (EMACIATION)
- (๓๒) สัตว์ที่มีลักษณะบวมทั้งตัว (GENERALIZED EDEMA)
- (๓๓) สัตว์ที่มีสารตกค้างกลุ่มเบต้าอะโกนิสต์ (β – Agonist)
- (๓๔) สัตว์ที่มีอาการไข้สูง สำหรับสุกรที่มีไข้สูงตั้งแต่ ๑๐๖ องศาฟาเรนไฮท์ขึ้นไป สำหรับโค กระบือ แพะหรือแกะที่มีไข้สูงตั้งแต่ ๑๐๕ องศาฟาเรนไฮท์ขึ้นไป

ข้อ ๓ เนื้อสัตว์ที่เป็นโรคหรือมีลักษณะดังต่อไปนี้ ให้ถือว่าไม่เหมาะสมที่จะใช้เนื้อสัตว์นั้น
เป็นอาหารตามมาตรา ๒๔

- (๑) เนื้อสัตว์ที่ช้ำ หรือมีโลหิตคั่งฝังอยู่ในเนื้อสัตว์นั้น
- (๒) เนื้อสัตว์ที่เป็นแผล ฝี หนอง เน่า หรือเนื่อตาย (NECROSIS)
- (๓) เนื้อสัตว์ที่เป็นโรคตามข้อ ๒ (๑) ถึง (๒๖)
- (๔) เนื้อสัตว์ที่มีกลิ่นปัสสาวะ หรือกลิ่นยา
- (๕) เนื้อสัตว์ที่มีตัวพยาธิ
- (๖) เนื้อสัตว์ที่มีโรคโลหิตเป็นพิษ (SEPTICEMIA)
- (๗) เนื้อสัตว์ที่มีลักษณะดีซ่าน (JAUNDICE)
- (๘) เนื้อสัตว์ที่มีลักษณะอักเสบ บวม หรือแข็งเป็นไต
- (๙) เนื้อสัตว์ที่มีสารตกค้างกลุ่มเบต้าอะโกนิสต์ (β - Agonist)
- (๑๐) เนื้อสัตว์ที่ไม่สะอาด ไม่สด หรือมีสีดำนวล

ให้ไว้ ณ วันที่ ๗ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๔๖

สรรอรรถ กลิ่นปทุม

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์

หมายเหตุ : - เหตุผลในการประกาศใช้กฎกระทรวงฉบับนี้ คือ โดยที่ในปัจจุบันพบว่ามีการใช้สารกลุ่มเบต้าอะโกนิสต์ (β - Agonist) เช่น ซัลบูตามอล (Salbutamol) หรือคลินบูเทอรอล (Clenbuterol) เป็นต้น ให้แก่สัตว์โดยเฉพาะสุกรกินเพื่อทำให้ไขมันลดลง ซึ่งสารกลุ่มนี้อาจตกค้างในเนื้อสัตว์และสะสมในร่างกาย ผู้บริโภคโดยจะมีผลทำให้หลอดลมขยายตัว นอกจากนี้อาจจะมีอาการอื่น เช่น หัวใจเต้นเร็ว กล้ามเนื้อสั่นกระตุกโดยเฉพาะที่มือ และความดันโลหิตต่ำ หากได้รับปริมาณมากอาจทำให้เสียชีวิตได้ ดังนั้น เพื่อให้การควบคุมผลผลิตด้านการปศุสัตว์ได้มาตรฐานและปลอดภัยต่อผู้บริโภคและเพื่อให้สามารถส่งผลผลิตด้านการปศุสัตว์นั้นออกไปจำหน่ายยังต่างประเทศเป็นจำนวนมากขึ้น รวมทั้งเพื่อให้พนักงานเจ้าหน้าที่สามารถดำเนินการตรวจ แยกสัตว์หรือเนื้อสัตว์ที่มีสารกลุ่มเบต้าอะโกนิสต์ (β - Agonist) ตกค้างอยู่และมีอำนาจสั่งการฆ่าสัตว์หรือทำลายเนื้อสัตว์นั้นได้ สมควรกำหนดลักษณะของสัตว์และเนื้อสัตว์ที่ตรวจพบว่ามีสารกลุ่มเบต้าอะโกนิสต์ (β - Agonist) ตกค้างในสัตว์หรือเนื้อสัตว์ให้ถือว่าไม่เหมาะสมที่จะใช้เนื้อสัตว์ เช่นนั้นเป็นอาหาร ประกอบกับได้มีการโอนอำนาจหน้าที่ตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมการฆ่าสัตว์และการจำหน่ายเนื้อสัตว์จากกระทรวงมหาดไทยไปเป็นของกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ สมควรปรับปรุงกฎกระทรวง ฉบับที่ ๓ (พ.ศ. ๒๕๓๖) ออกตามความในพระราชบัญญัติควบคุมการฆ่าสัตว์และจำหน่ายเนื้อสัตว์ พ.ศ. ๒๕๓๕ ให้เหมาะสมยิ่งขึ้น จึงจำเป็นต้องออกกฎกระทรวงนี้